Frica de Domnul

Pace și Domnul să vă binecuvânteze. În mesajul anterior, am discutat despre conceptul de a te naște din nou și despre importanța sămânței, care este sămânța lui Dumnezeu. Am descoperit că această sământă este, de fapt, Cuvântul. În Cuvânt, am învățat că cel care primește cu bucurie sămânța, începe să rodească, așa cum ne spune Luca, și anume că acest lucru se întâmplă în răbdare.

Totuși, nu am discutat despre un aspect esențial care ajută sămânța să germineze. Acest element vital în procesul creșterii spirituale poate nu iese imediat în evidență. Să ne întoarcem la cartea Proverbelor pentru a înțelege mai bine acest element care generează viață. În capitolul 9, versetul 10, găsim următoarele cuvinte: *„Începutul înțelepciunii este frica de Domnul.”*

Este clar că primirea cu bucurie a Cuvântului nu este singura condiție necesară nașterii din nou. Există persoane care primesc Cuvântul, dar, din cauza grijilor vieții și a altor factori, sămânța care a început să germineze este sufocată și nu mai aduce rod. Acest început al înțelepciunii ne este necesar pentru ca înțelepciunea să înceapă să-și facă loc în noi. Să citim de la Proverbe, capitolul 8, începând cu versetul 22, până la versetul 31. Acest pasaj este intitulat *„Obârșia înțelepciunii”* și spune: *„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoarele încărcate cu apă; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile*, *când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față, când a tras o zare pe fața adâncului, când a pironit norii sus și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui, jucând pe rotocolul pământului Său și găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor*”.

Ne aducem aminte de Ioan 1, unde Cuvântul lui Dumnezeu spune că toate lucrurile au fost făcute prin El și pentru El. Acesta este Domnul Isus, El este Înțelepciunea. Începutul înțelepciunii, începutul cunoașterii Domnului Isus, este frica de Domnul. El generează viața, așa cum este scris în capitolul 14, versetul 27: *„Frica de Domnul este un izvor de viață, ea ne fereste de cursele morții, este un izvor de viață.”* În Ioan 7, se spune că cine crede în El, din inima lui vor curge râuri de apă vie, ceea ce reprezintă un izvor de viață. Dar această credință, fără frica de Domnul, ce valoare are? Începe înțelepciunea, sau nu începe? Trebuie să fim foarte atenți.

Citim și versetul 26: *„Cine se teme de Domnul, are un sprijin tare în El, și copiii lui au un loc de adăpost la El.” *Amin. *„Cine se teme de Domnul.”* Vom citi câteva versete din Proverbe și apoi vom încerca să cercetăm această frică de Domnul care este un izvor de viață. Pentru că mulți se înșeală crezând că au frica de Domnul, dar frica lor este o frică de datină lumească, așa cum ne spune la Corinteni.

Dumnezeu, în Isaia, capitolul 15, versetul 33, ne învață că frica de Domnul este școala înțelepciunii. Noi suntem chemați în școala lui Hristos, în școala înțelepciunii, unde frica de Domnul este școala înțelepciunii, iar smerenia sau lepădarea de sine este esențială. Ceea ce putem sublinia aici este că umilința și supunerea merg înaintea slavei. Vom citi și din capitolul 22, versetul 4: *„Răsplata smereniei, a fricii de Domnul, este bogăția, slava și viața.”*

Răsplata fricii de Domnul și a smereniei sunt interconectate. Smerenia merge mână în mână cu frica de Domnul. Suntem smeriți, umili și supuși și trăim în frica de Domnul. Vom merge să citim în Isaia despre Domnul Isus, în capitolul 11. În viața noastră spirituală, este esențial nu doar să primim Cuvântul cu bucurie, ci și să ne menținem credința în timpul încercărilor. Cel care primește Cuvântul cu bucurie, dar nu are o temelie solidă în frica de Domnul, va cădea atunci când va întâmpina necazuri din pricina Cuvântului. În Isaia, capitolul 11, versetul 1, ni se prezintă o imagine profetică despre Domnul Isus: *„Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frica de Domnul.”* Această Odraslă este Domnul Isus, „*iar plăcerea Lui va fi frica de Domnul:*, care nu se bazează pe judecăți superficiale, ci pe adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu.

Frica de Domnul este un element central în relația noastră cu Dumnezeu, așa cum ne arată și Isaia 29:13, unde Domnul spune: *„Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească.”* Acest verset evidențiază diferența dintre o frică superficială, bazată pe tradiții omenești, și frica adevărată de Dumnezeu, care implică o relație profundă și sinceră cu El.

În societate, se poate întâlni concepția că doar faptele grave sunt legate de lipsa fricii de Dumnezeu, o idee care este de asemenea o învățătură de datină omenească. Este important să înțelegem că frica de Domnul nu se limitează la evitarea păcatelor mari, ci este un principiu care trebuie să ne ghideze în toate aspectele vieții.

Pentru a trăi în prezența lui Dumnezeu, trebuie să învățăm ce înseamnă să avem frica de Domnul. Fără aceasta, nu putem începe o viață spirituală autentică, deoarece frica de Domnul este un izvor de viață. Cuvântul *„izvor”* poate avea mai multe semnificații pentru fiecare dintre noi, mai ales când ne gândim la viața de pe pământ. În context spiritual, *„izvorul”* poate fi asociat cu începutul sau sursa vieții. Conform Scripturii, *„frica de Domnul este un izvor de viață”*, sugerând că respectul și reverența față de Dumnezeu sunt fundamentale pentru a avea viață. Totuși, trebuie să fim atenți să nu confundăm frica omenească, care este o emoție naturală, cu frica de Domnul, care este un principiu spiritual. În Psalmul 34, versetul 11, ni se spune: *„Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica de Domnul.”* Acest verset ne îndeamnă să căutăm înțelegerea corectă a acestui concept, deoarece frica de Domnul este asociată cu înțelepciunea și cunoașterea.

În ceea ce privește exemplul istoric din 2 Împărați, capitolul 17, versetul 24: *„Împăratul Asiriei a adus oameni din Babilon, din Cuta, din Ava, din Hamat și din Sefarvaim și i-a așezat în cetățile Samariei în locul copiilor lui Israel. Au pus stăpânire pe Samaria și au locuit în cetățile ei.”*

Acest pasaj descrie cum Dumnezeu a permis ca poporul evreu din Israel să fie înlocuit cu alte popoare, ca urmare a răzvrătirii celor zece seminții. Noii locuitori ai Samariei nu se temeau de Domnul, ceea ce a dus la trimiterea unor lei de către Dumnezeu, ca pedeapsă pentru lipsa lor de frică de Domnul. În cele din urmă, împăratul Asiriei a ordonat ca un levit să fie trimis înapoi pentru a-i învăța pe noii locuitori cum să slujească Dumnezeului țării.

Este important să înțelegem că frica de Domnul nu este despre teroare, ci despre un respect profund și o recunoaștere a autorității divine. Acest principiu ne ghidează în viață și ne ajută să trăim în armonie cu învățăturile Lui. Prin urmare, alegerea de a cultiva frica de Domnul este esențială pentru a dobândi înțelepciune și pentru a trăi o viață care reflectă valorile și principiile divine. Acel preot fusese adus în Samaria și a început să-i învețe pe oameni cum să se teamă de Domnul. În contextul nostru, majoritatea dintre noi ne-am născut ortodocși și nu am cunoscut frica de Domnul. Acum, este esențial să învățăm această frică, să înțelegem cum să ne temem de Domnul. Vom analiza povestea unei persoane care a avut o frică umană de Domnul și vom identifica greșelile sale pentru a evita să le repetăm. Să deschidem la cartea 1 Samuel pentru a învăța mai multe.

Adesea, ne putem regăsi în situații similare cu acea persoană, când, din cauza faptului că suntem copiii lui Dumnezeu și am primit Cuvântul Său, există riscul să nu avem frica de Domnul și să ne lepădăm de Cuvânt sau de Dumnezeu însuși. Să citim din 1 Samuel 13:5: *„Filistenii s-au strâns să lupte cu Israel, Aveau o mie de care și șase mii de călăreți; și poporul acesta era fără număr: ca nisipul de pe țărmul mării. Au venit și au tabărât la Micmaș, la răsărit de Bet-Aven.”* În această situație dificilă, bărbații lui Israel s-au simțit la strâmtoare și s-au ascuns în peșteri, tufișuri, stânci, turnuri și gropile de apă. Pentru a înțelege mai bine contextul, citim versetul 19: *„În toată țara lui Israel nu se găsea niciun fierar, căci filistenii ziseseră: Să împiedicăm pe evrei să-și facă săbii sau sulițe.”* Astfel, israeliții trebuiau să meargă la filisteni pentru a-și ascuți uneltele.

În 1 Samuel 13:22, aflăm că în ziua luptei, niciun om din poporul care era cu Saul și Ionatan nu avea sabie sau suliță, cu excepția lui Saul și a fiului său Ionatan. În aceste momente de strâmtorare, bărbații lui Israel s-au ascuns, iar unii evrei au trecut Iordanul spre țara lui Gad și Galaad. Saul era la Gilgal, și tot poporul de lângă el tremura, nu de frica de Domnul, ci de o frică umană. Saul a așteptat timp de șapte zile, conform instrucțiunilor date de Samuel, însă acesta nu a sosit la Gilgal, iar oamenii începuseră să se disperseze. În această situație, Saul a ordonat: *„Aduceți-mi arderea de tot și jertfele de mulțumire”* și a procedat la sacrificarea arderii de tot. În momentul în care a terminat de adus arderea de tot, Samuel a sosit, iar Saul i-a ieșit în întâmpinare pentru a-l saluta. Samuel l-a întrebat: *„Ce ai făcut?”* Saul i-a explicat că, văzând poporul dispersându-se, că Samuel nu a venit la timpul stabilit și că filistenii se adunaseră la Micmaș, s-a gândit: ‘Filistenii vor ataca la Gilgal, iar eu nu m-am rugat Domnului”. Așadar, sub presiunea acestor circumstanțe, a decis să aducă arderea de tot.

Saul nu a comis păcate evidente precum furtul, minciuna, înșelăciunea sau adulterul. Cu toate acestea, problema majoră a fost că nu s-a rugat lui Dumnezeu înainte de luptă. *„Am văzut că nu vii. Și eu nu m-am rugat Domnului. Atunci am îndrăznit.”* Acest act de îndrăzneală ridică întrebarea dacă Saul a pierdut sau nu frica de Domnul. Chiar dacă a adus arderea de tot și

jertfele, Samuel i-a reproșat lui Saul că a acționat fără înțelepciune și nu a respectat porunca dată de Dumnezeu, spunându-i: *„Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-a dat-o Domnul Dumnezeul tău.”* Acesta este un exemplu că, atunci când nu respectăm poruncile lui Dumnezeu, ne comportăm fără înțelepciune și nu manifestăm frica de Domnul.

În continuare, vom analiza un alt episod din viața lui Saul, citind din capitolul 15, începând cu versetul 1. Samuel i-a transmis lui Saul mesajul Domnului, spunându-i: *„Pe mine m-a trimis Domnul să te ung împărat peste poporul Lui, peste Israel, Ascultă dar ce zice Domnul. Așa vorbește Domnul oștirilor: ‘Mi-aduc aminte de ceea ce a făcut Amalec lui Israel, când i-a astupat drumul la ieșirea lui din Egipt. Du-te acum, bate pe Amalec și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui; să nu-i cruți și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile.”* Aceasta a fost porunca clară dată de Dumnezeu prin Samuel către Saul.

Saul a primit porunca Domnului și a mobilizat oștirea, numărându-i la Telaim: 200 de mii de pedestrași și 10 mii de oameni din Iuda. A ajuns la cetatea Amalecului și a așezat oameni la pândă în vale. Conform versetului 7, *„Saul a bătut pe Amalec de la Havila până la Șur, care este în fața Egiptului.”* A capturat viu pe Agag, regele Amalecului, și a exterminat întregul popor, trecându-l prin ascuțișul sabiei. Totuși, Saul și poporul au cruțat pe Agag, cele mai bune oi, boii, vitele grase, mieii și tot ce era de valoare, distrugând doar ce era lipsit de valoare. Domnul i-a transmis lui Samuel regretul Său pentru încoronarea lui Saul, deoarece acesta nu a respectat cuvintele Domnului, dând dovadă că nu se teme de El. Samuel a petrecut noaptea rugându-se Domnului.

Dimineața, Samuel a plecat să se întâlnească cu Saul. A fost informat că Saul a mers la Carmel, unde și-a ridicat un monument, apoi a continuat călătoria spre Ghilgal. Întâlnindu-se cu Saul, acesta i-a spus lui Samuel: *„Fii binecuvântat de Domnul. Am păzit cuvântul Domnului.”* Amin. Saul se considera pe sine conform cu voia Domnului, dar oare chiar a respectat Cuvântul lui Dumnezeu? *„Fii binecuvântat de Domnul.”* În ce măsură a respectat Saul porunca? Ce procent din cuvântul Domnului a fost păstrat de Saul, a respectat ceva, sau deloc?

Saul a exterminat toți oamenii, cu excepția unuia. Dacă luăm în calcul un număr ipotetic de 12.000 de oameni și faptul că a cruțat doar unul, rezultă că doar 0.001% a fost cauza abaterii de la poruncă. A păstrat animalele de valoare și a justificat motivul, dar în inima sa, el credea că a respectat cuvântul lui Dumnezeu. Avea Saul teama de Domnul sau nu? *„Frica de Domnul este un izvor de viață”, *este* „începutul înțelepciunii.” *Samuel i-a spus lui Saul: *„Ce înseamnă behăitul acesta de oi care ajunge la urechile mele şi mugetul acesta de boi pe care îl aud?”* Saul a răspuns: *„Le-au adus de la amaleciţi, pentru că poporul a cruţat oile cele mai bune şi boii cei mai buni ca să-i jertfească Domnului Dumnezeului tău, iar pe celelalte le-a nimicit cu desăvârşire.”* Aici, Saul face o distincție clară: poporul a cruţat animalele, nu Dumnezeu. Este important să observăm această diferențiere: *„*Nu el. Poporul.”

Mai departe, Samuel îi spune lui Saul: *„Stai şi îţi voi spune ce mi-a zis Domnul în această noapte.”* Saul îi răspunde: *„Vorbeşte.”* Samuel continuă: *„Când erai mic în ochii tăi, nu ai ajuns tu capetenia seminţiilor lui Israel şi nu te-a uns Domnul ca să fii împărat peste Israel? Domnul te-a trimis zicând: ‘Du-te şi nimiceşte cu desăvârşire pe păcătoşii aceia, pe amaleciţi,

războieşte-te cu ei până îi vei nimici.'"* Samuel îi reamintește lui Saul misiunea dată de Dumnezeu și îl întreabă: *„Pentru ce n-ai ascultat glasul Domnului? Pentru ce te-ai aruncat asupra prăzii şi ai făcut ce este rău înaintea Domnului?"*

Saul îi răspunde lui Samuel: *„Am ascultat glasul Domnului şi m-am dus pe calea pe care m-a trimis Domnul."* Saul își susține acțiunile, considerând că nu a greșit, că a fost în conformitate cu voia lui Dumnezeu. El explică: *„Am adus pe Agag, împăratul amaleciţilor, şi am nimicit cu desăvârşire pe amaleciţi. Dar poporul a luat din pradă oi şi boi, cele mai bune, din ceea ce trebuia nimicit cu desăvârşire, ca să le jertfească Domnului Dumnezeului tău la Ghilgal."* Saul menționează scopul pentru care poporul a cruțat animalele: să le jertfească Domnului.

Samuel îi răspunde lui Saul, citând principiul divin: *„Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele, decât ascultarea de glasul Domnului?"* Aici, Samuel subliniază importanța ascultării față de Dumnezeu, mai presus de sacrificii. Saul și poporul s-au gândit că prin jertfirea animalelor vor câștiga bunăvoința lui Dumnezeu, crezând că El va aprecia intenția lor bună și va trece cu vederea nesupunerea lor. Sau poate chiar au crezut că îl vor mulțumi pe Dumnezeu cu aceste jertfe. Însă, Dumnezeu, în ciuda faptului că ei n-au ascultat, nu a apreciat sacrificiile lor, ci a privit la neascultarea lor. Dumnezeu întreabă: *„Îi plac Domnului mai mult arderile de tot, mai mult jertfele, mai mult darurile pe care le-a adus, decât ascultarea de glasul Domnului?*" Se subliniază că ascultarea este mai valoroasă decât jertfele și că păzirea Cuvântului Său este mai importantă decât grăsimea berbecilor. Aici putem adăuga, în mod simbolic, frica de Domnul, care este mai presus de jertfe și păzirea Cuvântului Său, datorită respectului profund față de Domnezeu, este mai importantă decât grăsimea berbecilor. Neascultarea, chiar și cea parțială sau mică, nu este mai puțin gravă, pentru că nu era vorba de o neascultare flagrantă. Poporul a distrus totul, fără milă pentru nimeni, respectând Cuvântul lui Dumnezeu.

Neascultarea este la fel de rea ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin rea decât închinarea la idoli și terafimi. *„Fiindcă ai lepădat Cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat."* Ne amintim de pilda semănătorului, în special de sămânța care cade pe pământ stâncos: aceasta reprezintă pe cel ce primește Cuvântul lui Dumnezeu cu bucurie, dar care, în fața necazurilor, renunță repede la el. Saul, de exemplu, a avut necazuri și a renunțat la Cuvântul lui Dumnezeu, temându-se mai mult de oameni decât de Dumnezeu, deoarece necazul a venit din partea oamenilor. Saul i-a mărturisit lui Samuel: *„Am păcătuit căci am călcat porunca Domnului și n-am ascultat cuvintele ale; mă temeam de popor și am ascultat glasul lor."* Aici vedem două aspecte ale temerii lui Saul: teama de popor și ascultarea de glasul acestuia, în loc de a asculta de Dumnezeu.

Reflectând asupra situației, observăm că erau 200.000 de oameni pe jos și 10.000 de oameni din Iuda, în total 210.000 de oameni. Dintre aceștia doreau să păstreze animalele, în timp ce Saul singur dorea să respecte porunca lui Dumnezeu. Dacă Saul spune că s-a temut de popor, se poate deduce că poporul l-a amenințat. Teama de oameni poate fi o preocupare comună, dar de ce să ne temem de cineva? Ce poate face un om? Da, el ne poate răni sau amenința, dar *„Mă temeam de popor și am ascultat glasul"* ne arată că frica poate duce la acțiuni nedorite.

Aceste exemple sunt foarte ilustrative și bine definite pentru a ne ajuta să înțelegem cum ar trebui să ne raportăm la Dumnezeu și la Cuvântul Lui. Vom explora mai departe în Proverbe, unde vom citi din capitolul 1, cu atenție deosebită asupra rolului pe care îl joacă frica de Domnul în viața noastră ca creștini, ca copii ai lui Dumnezeu, și în viața celor care au primit Cuvântul Său cu bucurie. Citim de la versetul 28: *„Atunci mă vor chema, și nu voi răspunde; mă vor căuta, și nu mă vor găsi. Pentru că au urât știința și n-au ales frica de Domnul, pentru că n-au iubit sfaturile mele și au nesocotit toate mustrările mele, de aceea se vor hrăni cu rodul umbletelor lor și se vor sătura cu sfaturile lor.”* Amin. Acesta este rezultatul pentru cei care nu au ales frica Domnului, vor suporta consecințele alegerilor lor.

Continuăm lectura în capitolul 2 despre înțelepciune și frica de Domnul, începând cu versetul 1: *„Fiule, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune și dacă îți vei pleca inima la pricepere, dacă vei cere înțelepciune și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu. Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere.”* Aceasta ne învață că, prin căutarea înțelepciunii și a priceperii cu fervoare, vom ajunge să înțelegem frica de Domnul și să dobândim cunoștința Lui.

În final, în capitolul 3, versetul 13, găsim: *„Ferice de omul care găsește înțelepciunea și de omul care capătă pricepere.”* Aceasta subliniază fericirea și binecuvântarea care vin odată cu dobândirea înțelepciunii și a priceperii. Să ne aplecăm mai ales asupra capitolului 19 pentru a înțelege mai bine frica de Domnul și cum să o aplicăm în viața noastră. Începem cu versetul 16: *„Cine păzește porunca își păzește sufletul.”* Acesta ne învață că a veghea asupra căii noastre ne poate salva viața. Este important să păstrăm porunca sau, altfel spus, să ne lăsăm conduși de Cuvântul lui Dumnezeu. Să ne gândim la Saul și la greșelile sale. Ce nu a păzit Saul? Porunca lui Dumnezeu. El a pretins că a păzit Cuvântul Domnului, dar în cele din urmă a recunoscut: *„am păcătuit, am călcat porunca Domnului, mă temeam de popor și am ascultat glasul lor.”* Temerea de oameni este o capcană, așa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu. Versetul 23 din Proverbe 19 ne spune: *„Frica de Domnul duce la viață, și cel ce o are petrece noaptea sătul, fără să fie cercetat de nenorocire.”* Amin.

Să explorăm și Proverbele, capitolul 14, versetul 26, care ne vorbește despre un sprijin tare pentru cei ce se tem de Domnul. Vom discuta despre acest sprijin în curând, dar să mai citim din Proverbe 13, versetul 3, despre frica de Domnul: *„Cine-și păzește gura își păzește sufletul; cine-și deschide buzele mari, aleargă spre pieirea lui.”* Și versetul 13: *„Cine nesocotește Cuvântul Domnului, se pierde, dar cine se teme de poruncă *(sau de Cuvântul Lui Dumnezeu) *este răsplătit.”* În capitolul 14, versetul 2, aflăm că *„Cine umblă cu neprihănire, se teme de Domnul, dar cine apucă pe căi strâmbe, îl nesocotește pe Dumnezeu.”*

În Psalmul 25, David ne arată cât de esențială este frica de Domnul printr-o rugăciune. Citim versetele 4 și 5: *„Arată-mi, Doamne, căile Tale și învață-mă cărările Tale! Povățuiește-mă în adevărul Tău și învață-mă, căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele.”* Aceasta este rugăciunea lui David, care caută înălțimea spirituală. Și în versetul 9, discutăm despre smerenie, despre cum răsplata smereniei și fricii de Domnul este bogăție, slavă și viață. *„El face pe cei smeriți să

umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa."* Așadar, vedem că există o legătură strânsă între smerenie și frica de Domnul, iar Dumnezeu lucrează cu cei smeriți. Dumnezeu se opune celor mândri, dar oferă har celor smeriți. *„El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa."* Conform Scripturii, toate căile Domnului sunt pline de îndurare și credincioșie pentru cei care respectă legământul și poruncile Sale, precum și pentru cei care se tem de El.

În versetele 12 și 14 se spune: *„Cine este omul care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie să o aleagă."* Această întrebare retorică subliniază importanța temerii de Domnul. În Faptele Apostolilor, capitolul 10, este menționat că Dumnezeu nu este părtinitor, ci în orice neam, dacă un om lucrează neprihănire și se teme de El, este primit de El. Aceasta subliniază universalitatea acceptării de către Dumnezeu a celor care trăiesc în neprihănire și se tem de El. El va locui în fericire și sămânța Lui va stăpâni țara. Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El și legământul făcut cu El le dă învățătură. Amin.

Frica de Domnul este esențială în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Există o diferență între frica umană și frica de Domnul; aceasta din urmă ne conduce spre viață și este un izvor de viață. Domnul arată calea celor care se tem de El, și prietenia Sa este pentru aceștia. Legământul făcut cu El oferă învățătură. În Noul Testament, vedem că această temere de Domnul, întâlnită în Vechiul Testament, este transmisă și de Domnul Isus. Unii pot crede că în zilele noastre există doar har și că frica de Domnul era specifică vremurilor trecute, sub Lege. Totuși, harul reprezintă mila lui Dumnezeu și nu o scuză pentru a păcătui. Saul, care a fost sub Lege și nu sub har, a fost pedepsit pentru că nu a avut frica de Domnul. Noi, care suntem sub har, dacă nu avem frica de Domnul, trebuie să ne întrebăm dacă vom fi iertați, și dacă Dumnezeu ne iubește și ne primește așa cum suntem.

Să examinăm ce spune Domnul Isus în Matei, capitolul 10, versetul 28, despre frica de Domnul. Este important să înțelegem dacă și credincioșii Noului Testament au avut această frică de Domnul. Domnul Isus Însuși a avut frica de Domnul, iar plăcerea Lui era în această temere. Conform Matei 10:28.*„Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă."* Amin. Este important să ne temem nu de pedeapsa fizică, ci de consecințele ignorării Cuvântului lui Dumnezeu. *„M-am temut de popor și am ascultat glasul lor."* Aceasta arată că nu păstrarea Cuvântului a fost prioritară. Este esențial să păzim Cuvântul Lui, așa cum ne învață: *„Dacă Mă iubiți, păziți Cuvântul Meu" *sau poruncile Mele.

În Faptele Apostolilor, capitolul 2, începând cu versetul 37, citim despre o mulțime de oameni care, după ce au auzit cuvântarea lui Petru, au fost profund mișcați. *„Fraților, ce să facem?"* au întrebat ei. Petru le-a răspuns: *„Pocăiți-vă,"* și le-a îndemnat să fie botezați în numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor, promițându-le că vor primi darul Sfântului Duh. Versetele 41-43 ne arată că cei care au acceptat mesajul au fost botezați și s-au alăturat credincioșilor, numărul acestora crescând cu aproximativ 3.000 de suflete. Ei erau dedicați învățăturilor apostolilor, comuniunii frățești, frângerii pâinii și rugăciunilor, fiind toți plini de un respect profund față de Domnul. Amin.

Această frică era una de reverență, dorind să urmeze exemplul Domnului Isus în păstrarea Cuvântului lui Dumnezeu. În Filipeni, capitolul 2, versetul 12, Apostolul Pavel îndeamnă: *„Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea.”* Pavel subliniază că Dumnezeu este cel care lucrează în noi, îndemnându-ne să urmăm voia Sa cu respect și smerenie, indiferent de prezența Sa fizică. Este important să înțelegem de ce trebuie să ne supunem și să lucrăm conform voinței divine. Dumnezeu este cel care acționează în noi, iar ascultarea noastră este esențială pentru ca El să poată finaliza lucrarea pe care a început-o în fiecare dintre noi.

Timpul este limitat, iar în discuția noastră am inclus și exemple de persoane care au manifestat o frică reverențioasă față de Domnul și au urmat cu fidelitate poruncile Sale. Printre aceștia se numără Noe și Avraam. În cazul lui Avraam, când a fost gata să sacrifice pe fiul său, Isaac, Dumnezeu i-a spus: *„Acum știu că te temi de Domnul.”* Acest lucru subliniază că Domnul testează pe fiecare dintre noi, pentru a vedea dacă ne temem de El sau nu. Este și o oportunitate pentru noi înșine să ne evaluăm poziția spirituală. Se spune despre Noe că *„plin de o teamă sfântă, a făcut tot ce-i poruncise Domnul.” * Să cerem ajutorul Domnului pentru a ne însuși această lecție.

În Epistola către Romani se menționează că unii nu au frica de Domnul înaintea ochilor lor. Prin urmare, este esențial să ne cultivăm o frică de Dumnezeu care să ne ghideze și să ne aducă la plăcere în a-L urma. Să ne amintim că Domnul Isus a iubit pe Tatăl și a respectat Cuvântul Său. Amin.

Sursa: *Frica de Domnul* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/frica-de-domnul